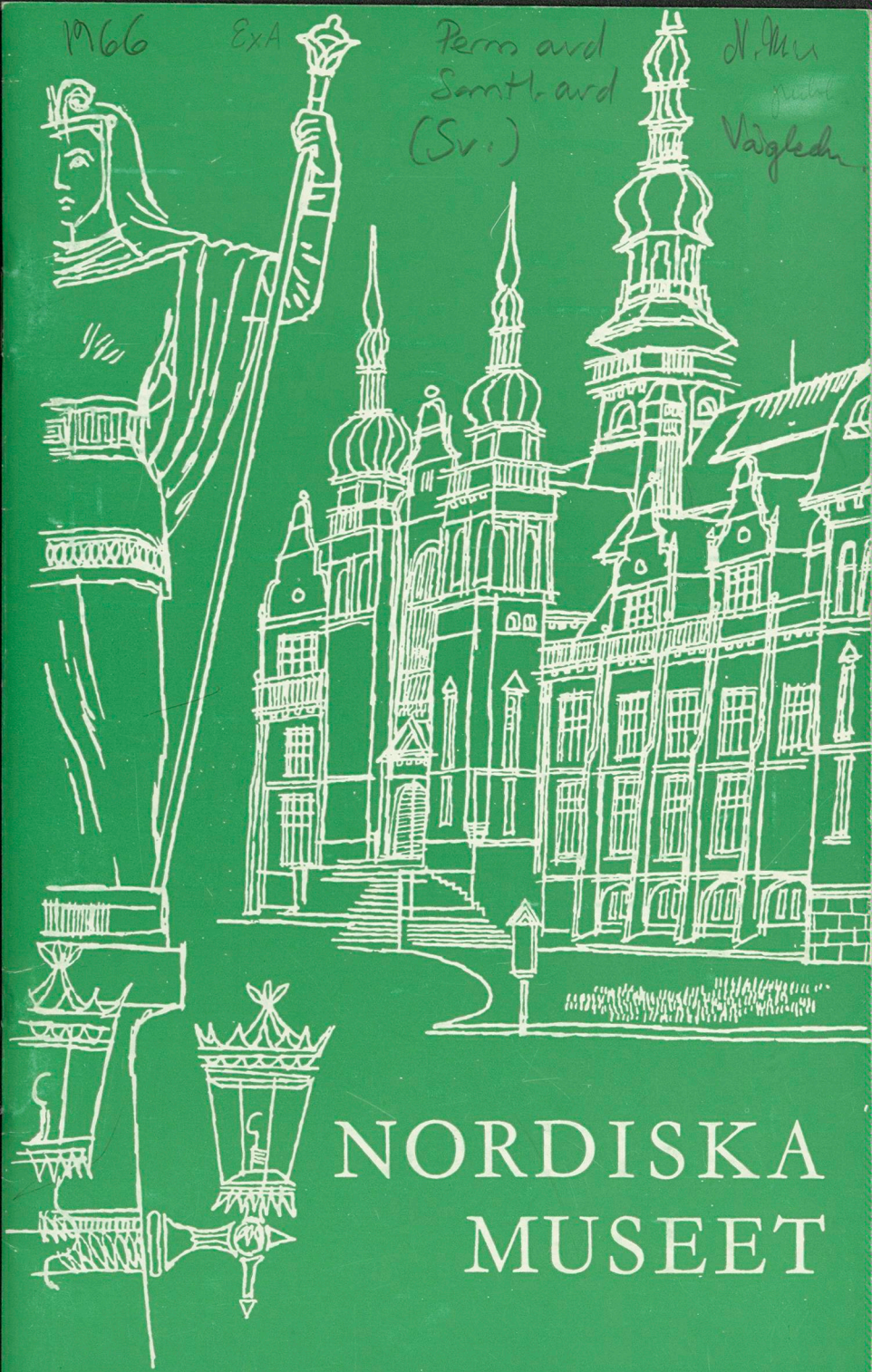

M66

ExA

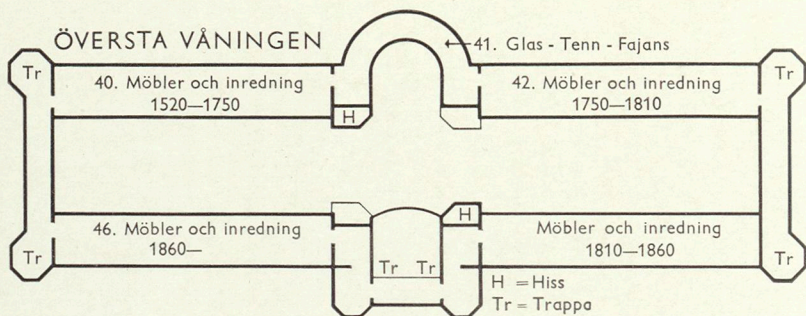
Perms and
Santbard
(Sve)

N. M. M.
p. 101
Väglede

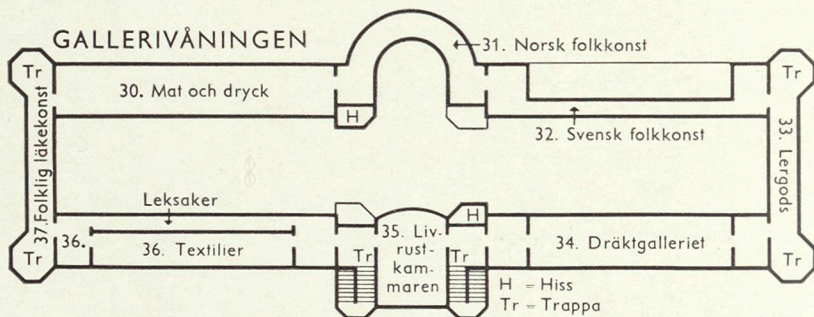

NORDISKA
MUSEET

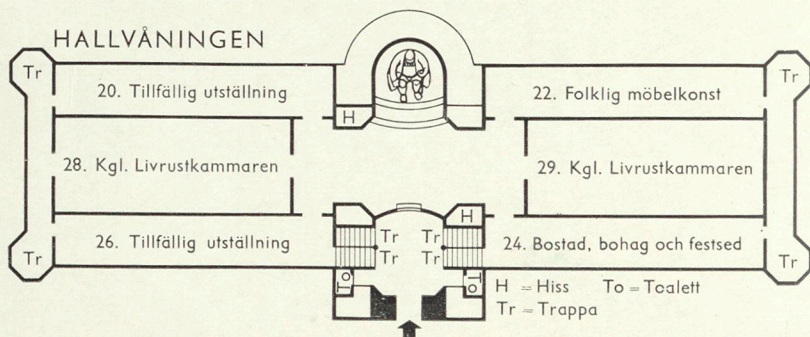
ÖVERSTA VÅNINGEN

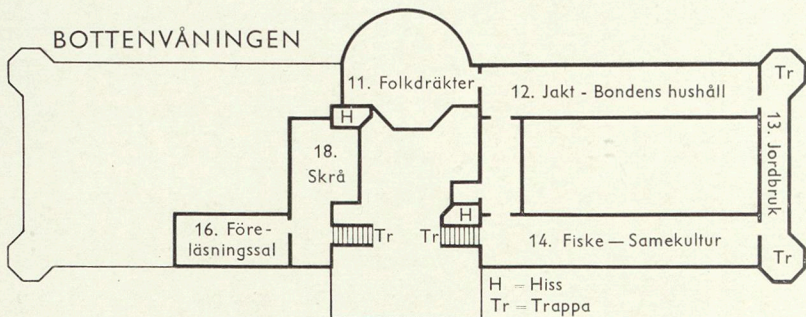
GALLERIVÅNINGEN

HALLVÅNINGEN

BOTTENVÅNINGEN

NORDISKA MUSEET

VÄGLEDNING

GENOM

NORDISKA MUSEETS SAMLINGAR

(Tjugoförsta upplagan 89 tusendet 1966)

Nordiska museet är öppet

tisd. — lörd. 10 — 16 • sönd. 12 — 17

INNEHÅLL

	Sid.
Förord	3

BOTTENVÅNINGEN

Rum 11	Svenska folkdräkter	4
Rum 12 A	Bondens hushåll	6
Rum 12 B	Jakt och djurfångst	7
Rum 13	Jordbruk	7
Rum 14 A	Samekultur	7
Rum 14 B—C	Fiske	8
Rum 15	Thérèse Kjellbergs silversamling	9
Rum 16	Föreläsningssalen	9
Rum 18	Skrå	9

HALLVÅNINGEN

Rum 20	Tillfällig utställning	10
Rum 22 B—F	Folklig möbelkonst under 700 år	10
Rum 22 G	Småländsk bondstuga	12
Rum 23—24	Bostad, bohag och festsed	12
Rum 26—27	Tillfälliga utställningar	14

GALLERIVÅNINGEN

Rum 30	Mat och dryck	15
Rum 31	Norsk folkkonst	15
Rum 32 A—B	Svensk folkkonst	16
Rum 33	Lergods	17
Rum 34	Dräktgalleriet	18
Rum 36 A	Tillfällig textiltställning	19
Rum 36 B—C	Textilier	19
Rum 36 D—E	Leksaker	20
Rum 37	Folklig läkekonst	20

ÖVERSTA VÅNINGEN

Rum 40—47	Möbler och inredning	21
-----------	----------------------------	----

Nordiska museet har till syfte att visa det svenska folkets liv och arbete från medeltiden till våra dagar.

Museets upphovsman var Artur Hazelius, en vetenskapsman och pedagog från Stockholm. Under påverkan av de starka förändringar, som industrialismen under 1800-talet medförde, började han insamla och utställa föremål, som belyste äldre tider.

1873 öppnades samlingarna för första gången för allmänheten. Institutionen var då belägen vid Drottninggatan och bar namnet "Skandinavisk-etnografiska samlingen". Det starka intresset för Norden kom likaledes till uttryck, då Hazelius år 1880 i samband med en fastare organisation döpte sin institution till Nordiska museet. År 1891 grundade han även friluftsmuseet Skansen.

Museibygnaden, vars uppförande påbörjades 1888 och som var färdig att ta emot allmänheten 1907, är ritad av professor Isak Gustaf Clason. Den rikt skulpterade portalen är ett verk av Carl Eldh och de korthuggna inskriptionerna har författats av August Strindberg.

Genom överenskommelse med staten år 1905 har Kungl. Livrustkammaren beretts plats i Nordiska museet, huvudsakligen i den stora hallen. Livrustkammaren har sitt ursprung i Gustav Vasas rustkammare varifrån ett flertal föremål finns kvar. Under de följande regenterna har rustkammaren ständigt utökats och fått karaktären av en kronan tillhörig historisk samling. Redan på 1600-talet betraktades Kungl. Livrustkammaren som en stor sevärdhet. Se särskild vägledning.

BOTTENVÅNINGEN

Svenska folkdräkter

Rum 11 De dräkter som visas här vill ge ett urval av de färgrika dräkter som ännu vid 1800-talets mitt kunde ses i många bygder.

Av dräkterna har ungefär hälften grupperats med hänsyn till deras användning. I fem av sex monter i mitt-hallen visas dräktseden i anslutning till årets och livets fester samt i arbete och vardag. I den sjätte montern utställs ett urval av dräkter från övriga nordiska länder.

Bröllopsdräkter

Särskilt i kvinnans dräkt har bröllopet givit anledning till all prakt man varit mäktig med egna och lånade prydnader och smycken till övermått.

Kronan har sedan senmedeltiden genom prästerskapets tillskyndan utvecklats till ett propagandaredskap för den kyrkliga vigseln och till en symbol för den jungfruliga renheten. Som huvudprydnad har brudar också kunnat ha bandprytt hår eller krans, såsom brudarna från Ingelstad, Skåne, och Rågå, Estland.

I vissa delar av landet har det funnits särskilda brudkläderskor, som klädde brudar med kläder och prydnader som de hyrde ut. Det var vanligen en brudstass av det granna slag som bärs av bruden från Tännäs.

Brudgummen hade sina finaste kläder, gärna med något plagg av ålderdomligt slag.

Helgdagskläder

Variationerna i dräkten har givit rum för en rik gradering — för den som så hava kunde — från vårdad vardagsklädsel, lördags- och söndagseftermiddagsdräkt, som paret från Delsbo, Hälsingland, till högtids- och kyrkkläderna, som alltid togs av så fort man kom hem. Beroende på söndagens roll i kyrkans kalender var kyrk-

dräkten allvarlig och mörk i fastan, till nattvard och botdag ofta nästan en sorgdräkt som kvinnodräkten från Arbrå, Hälsingland, eller mansdräkten från Ingelstad, Skåne; till påsk, pingst och midsommar ljusare och mera festlig som dräkten från Östra Göinge, Skåne.

Folkdräkter burna vid sorg

Svart är nu för tiden sorgdräktens färg och har varit så sedan 1500-talet. I folkdräkterna vann detta också så småningom hävd. I vissa bygder har dock rester av äldre traditioner levat kvar, som visar att plagg i kraftiga och lysande färger kunde bäras även vid begravning. I stället för svarta slöjor hade kvinnorna vita sorgedok.

Arbets- och vardagsdräkter

I den vardagliga verksamheten hemma på gården har i regel använts äldre slitna plagg av grövre material, t. ex. skinn, vadmal, grovt ylle och linne, som dräkten från Vemmenhög, Skåne. Vid tillfällen, då man arbetade tillsammans och träffade folk från andra gårdar vid slåtter och skörd, hade man sina för året nya linkläder på.

Dräktvariationer inom en bygd

I Leksands sn, Dalarna, har ett lokalt särpräglad dräktskick i viss utsträckning levat kvar ända till vår tid. På grund därav har dräkter och uppgifter om deras användning kunnat insamlas i sådan omfattning, att vi kan få en verkligt fyllig bild av variationerna i dräktskicket. Här kan endast visas åtta olika dräkter, men flera finnes.

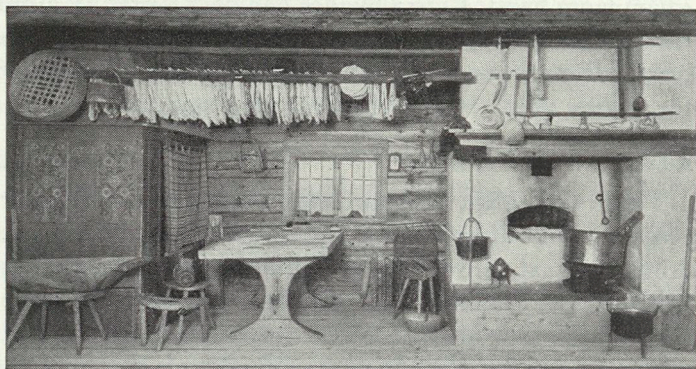
Nordiska folkdräkter

Nordiska museet har en liten men fin samling dräkter från övriga nordiska länder.

Från Danmark visas ett par från Hedebo, Själland, från Saetesdal i Norge en mans- och en kvinnodräkt, en kvinnodräkt från Island och från Finland en karelsk kvinnodräkt och en mansdräkt från Österbotten.

I omgången kring hallen har dräkter ordnats landskapsvis med avsikt att presentera så mycket som möjligt av museets rika dräktsamlingar och därmed tillmötesgå en stark efterfrågan från allmänheten. I väggmontrer i omgången har gjorts en sammanställning av plagg som belyser viktiga drag i det folkliga dräktskicket egenart.

I anslutning till omgången visas ett urval av allmogesmycken och dräkter i bild.

Bagarstuga från Siljansbygden. På stängerna under taket hänga tunnbrödsbakerna. Rum 12 A.

Bondens hushåll

Rum 12 A I övre Sverige utgjorde fäbodsystemet en betingelse för boskapsskötseln. Tillvaratagandet av mjölkprodukterna i form av smör och ost har överallt spelat en viktig roll i bondehemmen. Genom boskapen och av jakt och fiske fick bonden också annan animalisk föda på sitt bord. Diverse redskap utställs som använts för tillagning av kött och fisk. Överflödet av kött vid slakten måste tillvaratagas för att begagnas under en lång tid till nästa slakt. Man torkade, rökte och saltade ner köttet. På liknande sätt gick man även tillväga, då det var särskilt rik tillgång på fisk. Äldre tiders jordbruk gällde så gott som uteslutande produktion av brödsäd. I en interiör av

en bagarstuga får man se hur tunnbrödsbakningen tillgick. Här utställs även en del brödsorter samt prov på nödbröd — gångna tiders olika försök att med diverse surrogat dryga ut mjölet. Slutligen åskådliggöres även gammaldags ölbrygd och brännvinsbränning i lanthushållen. Kaffet slog först på 1800-talet igenom på landsbygden.

Jakt och djurfångst

Alltsedan de första människorna efter istiden tog vårt land i besittning, har jakten spelat en stor roll som näringsfång. Vid sidan av fångsten av det matnyttiga vilda var från äldsta tid och ända fram mot 1800-talets slut kampen mot rovdjuret av allra största vikt, och allmogen har för ändamålet varit organiserad på olika sätt. Den svenska jakten har bland de bredare lagren ända fram i modern tid haft karaktären av *fångst* med fallgropar och olika slags giller, medan bössan först i vår tid fått dominerande betydelse. Dess föregångare, armborstet, kvarlevde visserligen länge som jaktvapen, men det är betecknande, att man gärna använde det som självgiller liksom senare även bössorna. Vid hetsjakten och skalljakten har särskilt yxan och spjutet kommit till användning. Rum 12 B

Jordbruk

Jordbruksutställningen i tvärgången har särskilt ordnats med tanke på de skolklasser som besöker museet. Rum 13

Samekultur

Renskötseln får i Sverige endast utövas av samer (lappar), som har nedärvt rätt därtill och som med sina familjer är organiserade i 50 samebyar med bestämda betesområden. Näringen kontrolleras av staten, bl.a. genom särskilda tjänstemän vid länsstyrelserna. Sedan 1950 representeras samerna av en egen fackorganisation, Svenska Samernas Riksförbund. Rum 14 A

1958 uppgick antalet män, kvinnor och barn i samebyarna i Sverige till 3.010, men antalet minskar genom övergång till andra yrken, delvis i samband med rationaliseringar. Samer med andra yrken än renskötsel (fiske, jordbruk, skogs- och gruvarbete etc.) uppgick år 1945 till omkring 7.000, räknade efter sin lapska språktillhörighet eller rätt till renskötsel. I Norge, Finland och Ryssland beräknas antalet samer med eller utan renskötsel till sammanlagt omkring 25.000.

Ännu vid medeltidens slut levde samerna främst på fiske och jakt (bl.a. på vildren), enligt belägg från 800-talet med ett mindre antal tamrenar som lockrenar vid vildrensfångst och som drag- och klövjerrenar. Under 1500- och 1600-talen uppkom en intensiv renskötsel med därmed sammanhängande nomadliv — hos "fjällapparna" med mycket vidsträckta familjeflyttningar med tält, ibland hela vägen från vinterbeten vid Bottniska viken till sommarbeten vid Atlanten.

Det är renskötselns nomadkultur i dess äldre form som visas på utställningen i sina huvuddrag. För en fullständigare bild av detta sameliv för några årtionden sedan hänvisas besökande även till avd. Jakt och Fiske.

Förhistoriska skidfynd och kultföremål från 1600- och 1700-talen är utställda för att antyda samekulturens tidigare utveckling. Endast en liten del av de gamla tingen brukas fortfarande vid sidan av de moderna. De tjänar också som förebilder för den nutida sameslöjden bl.a. genom undervisning i skolorna och i den konsulentverksamhet, som bedrivs av Sällskapet Same-Ätnams slöjdu-skott.

Fiske

Rum 14 Det i denna avdelning utställda materialet är ordnat
B, C efter fiskemetoder, och någon indelning i havs-, insjö- eller flodfiske finnes sålunda icke. Här utställes ett antal redskap för direkt angrepp och för krokfiske samt en modell av en skötbåt från Hälsingland vid skötarnas

dragning. Vidare återfinnes redskap för skaldjursfångst, såsom håvar, trattar, mjårdar och glipar. I den stora salen visas slutligen nätfiske av olika slag, sommarnot och vinternot, ryssjor, föremål belysande redskapens tillverkning och vård samt några föremål för fiskens förvaring och transport. En serie schematiska teckningar belyser de olika fiskemetoderna under arbetsårets gång i en svensk insjö.

Thérèse Kjellbergs silversamling

I ett inre rum med ingång från rum 14 c utställs en Rum 15 av framlidna professorskan Thérèse Kjellberg sammanbragt silversamling.

Föreläsningssalen

I bottenvåningen med nedgång endast från entrén ligger Rum 16 museets modernt utrustade föreläsningssal med plats för cirka 200 personer.

Skrå

Skråväsendet reglerade städernas yrkesliv från medeltiden fram till näringsfrihetens införande vid 1800-talets mitt och har sitt namn efter den handling, vilken innehåller bestämmelserna om hantverkarnas rättigheter och plikter. I skråavdelningen skildras hantverkarnas organisationer och livet inom ämbeten och gesällskap. Man höll styvt på gesällers och mästars kompetens. Villkoret för inträde i mästarnas krets och därmed för en egen rörelse var, att gesällen utförde ett mästerstycke. Dessförinnan hade han oftast företagit vandringar från stad till stad, från land till land i syfte att öka sin erfarenhet. Rum 18

Sammanträdena inom mästarämbeten och gesällskap försiggick under högtidliga former. Man samlades kring den öppna "lådan", vari matrikel, kassabok och övriga handlingar förvarades, och ur välkomman av silver eller tenn dracks den ceremonidryck, som förenade medlemmarna till ett brödraskap.

HALLVÅNINGEN

Rum 20 Tillfällig utställning

Bondstuga från Rättviks sn i Dalarna

- Rum 22 A Denna interiör visar det gamla bondehemmet, där man lagar mat, äter och sover i samma rum. Fondväggen upptages av inbyggda sängar i två våningar.

Folklig möbelkonst under 700 år

- Rum 22 B—F Denna utställning utgör en presentation av den folkliga möbelkonsten med utgångspunkt från stilkonstens periodindelning.

Medeltidens möbeltraditioner

- Rum 22 B Möblerna i detta rum har en tydlig prägel av medeltid eller forntid, även om de i flera fall är tillverkade långt senare, en vanlig eftersläpning i fråga om allmogens möbler och folkkonst. De är nästan genomgående omålade. Sin utsmyckning har de erhållit genom skurna och ristade ornament. I Skåne och Dalarna behöll sig dessa ålderdomliga drag längst.

Allmogens renässansmöbler

- Rum 22 C Då renässansen slog igenom som modestil, vilket hos allmogen ägde rum först under 1600-talet, betydde detta bl. a. att den äldre mestadels väggfasta inredningen ersattes med lösa möbler. I stället för kistor började man nu använda skåp, till en början ganska små typer, som icke stod på golvet utan var placerade på stugans väggbänkar. Renässansens inflytande märkes kraftigast i de sydligaste landskapen.

Allmogeskåp, huvudsakligen i renässansstil. Från Söderala socken i Hälsingland. Rum 22 C.

Allmogens barockmöbler

Hos allmogen erhöjld aldrig barockstilen samma svulstiga formrikedom eller kraftiga förgyllning som hos de ledande herremännen utan yttrar sig mer genom enstaka dekorativa ornament och former, som läggs till de ärvda typerna. Under denna tid är det som skåpet på allvar slår igenom som möbeltyp, vanligen i form av stora pjäser, avsedda att stå på golvet. Det är särskilt i Bergslagen och Norrlands kustland som barocken lämnat tydliga spår i bondemöblerna.

Rum 22 D

Rokokon hos bönderna

Rum 22 E De eleganta formerna hos rokokomöblerna kom sällan till utförande hos allmogesnickarna, som ej besutto den erforderliga tekniska skickligheten. Det blev i stället målarna, som kom att sätta tidsprägel på periodens möbler, vilkas utformning ofta utgjorde en fortsättning på traditioner från renässans och barock. I olika bygder blomnade vid 1700-talets mitt och senare hälft en rik folkkonst, som stundom såsom i Dalarna gav upphov till långlivade och särpräglade former inom möbelmåleriet.

Gustaviansk stil och empire hos allmogen

Rum 22 F Den gustavianska stilen blev mycket populär även hos allmogen. Möblerna med deras markerade rätlinjighet kunde lätt utföras av landsbygdens snickare och stilens utpräglade symmetri tilltalade den folkliga smaken.

Empiren — den svenska Karl Johanstilen — kan man huvudsakligen spåra hos allmogen i utformningen av en del enklare trästolar och soffor, men stilen hann aldrig erhålla någon starkare ställning hos bönderna, innan industriprodukterna efter 1800-talets mitt på allvar började ersätta den folkliga möbelslöjden.

Småländsk bondstuga

Rum 22 G Detta rum visar hur ett hem i S. Vedbod i Småland tedde sig vid mitten av 1800-talet. Innertaket tyder på en mera avancerad bostadsform, något som kanske också röjes i de schablonmålade tapeterna, som döljer timmerväggarna.

Tradition och nutid i bostad, bohag och festsed

Rum 23—24 Denna utställningssvit består av två delar. En mera permanent, som vill ge några väsentliga drag i bostadens utveckling och inredning samt berätta något om sedvän-

jor kring årets fester och levnadsloppets viktiga tilldragelser. Den andra delen, som utgöres av två mindre rum, är avsedd för tillfälliga utställningar och skall utförligare behandla sådana ämnen som anknyter till den permanenta delen.

Kring livets högtider, framför allt bröllopet och begravningen, har en rik flora av sedvänjor och rekvisita bevarats till våra dagar. Mycket av detta är nu på väg att försvinna i våra dagars samhälle med dess större sociala och lokala rörlighet.

Årsfesterna, som vi nu firar dem, bygger i hög grad på traditioner från bondesamfundets festkalender, vilken sammanhänger med det arbetsår som gäller för jordbruk och boskapsskötsel. Genom inflytande från kyrkan sammanknöts årsfesterna med kyrkoårets högtider och fixerades till vissa bestämda dagar. Det finns också helgdagar, som skapats av kristendomen, t.ex. fastlagen och påsken. Av nybildningar i anslutning till gamla folkseder är det moderna Luciafirandet särskilt intressant.

Festseden har skapat det rikt utbildade föremålsbeståndet, som hör till bordets utrustning, medan för vardagens måltid redskapen varit få. Särskilt dryckeskärlen har blivit rikt differentierade liksom det representativa servisgodset.

En viktig funktion i bostaden fyller de föremål, som används till förvaring av kläder och mat. Av dessa har funnits en mängd former, från de minsta askar till de största skåp för kläder och textilier, från små smörbyttor till stora kar för insaltning. Inkoknings- och kyltekniken kräver andra typer av förvaringskärl t.ex. glas- och plåtburkar samt plastförpackningar.

Matbordets utveckling går från träskiva lagd över de ätandes knän till bordskiva lagd på bockar. Bordet med sarg kommer på 1600-talet och det runda bordet på 1800-talet. Det senare ställes mitt på golvet och bryter därigenom den gamla placeringen av möblerna utefter väggarna och en friare gruppering skapas.

Den öppna härden mitt på golvet vid vilken maten tillreddes, och varifrån man även fick värme och ljus flyttades under 1500-talet till ett hörn och försågs med ugn och skorsten. Efter hand har en differentiering skett med särskilda anordningar för matlagning, uppvärmning och belysning. Denna utveckling har varit av avgörande betydelse för husgerådets utformning men även för bostadens utseende och möblering. Ännu finns i vårt land i enstaka exemplar bevarad den mest ursprungliga formen av bostad, eldhuset, ett enrummigt hus med öppen härd mitt på golvet. Ur denna enkla form kombinerad med en förvaringsbod har en hustyp utvecklats, den s.k. parstugan, som varit spridd över större delen av landet och som under inflytande av utländska förebilder differentierats och givit upphov till väsentliga drag i svensk bostadskultur.

Rum 26 Tillfälliga utställningar

GALLERIVÅNINGEN

(1 trappa upp från stora hallen)

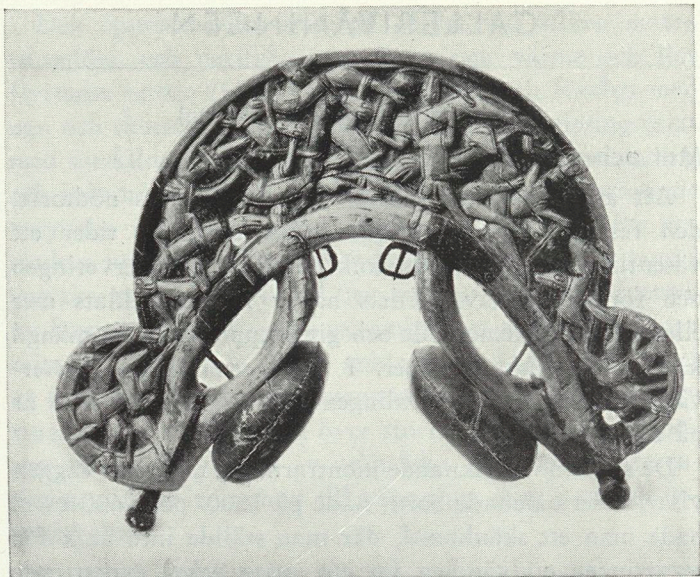
Mat och dryck

Att äta och dricka tillhör inte bara livets nödtröft, Rum 30 den festliga måltiden utgör sedan urminnes tider ett väsentligt inslag hos alla folk och kulturer. Serveringen och förtäringen av bordets håvor har utvecklats mer eller mindre ceremoniellt och givit upphov till en mängd kärl- och redskapsformer. I montrarna längs fönsterväggen visas formlutvecklingen i Sverige under 400 år på detta område.

De skyltfönsterliknande montrarna på motsatta väggen visar en serie dukade bord. Både på 1500- och 1600-talen hade man ett skänkbord, där man ställde inte bara för serveringen nödvändiga fat etc., utan också exponerade praktpjäser såsom dryckeshorn, pokaler, kåsor och skålar. Ett bord från 1700-talets början är dukat till bål-drickning med stora bålar av ostindiskt porslin. Det är nu vår punsch-drickning kommer till. Ett festligt middagsbord från 1770-talet visar en dukning med svensk fajans och svenskt silver. Under detta sekel vann kaffe- och tedrinkingen stor popularitet, vilket illustreras med ett tebord från 1770-talet, och nu utbildas seden med ett brännvinsbord, där man tar "en sup och en smörgås" före maten. Det småborgerliga vardagsbordet med tennservis representerar 1800-talets början, medan ett festbord från 80-talet antyder överdådet i den tidens "brakmiddagar". Serien av dukade bord avslutas med ett kaffebord från 1900-talets början, då jugendstilen och svensk nationalromantik påverkade vår smak och formgivning.

Norsk folkkonst

Nordiska museets norska folkkonstsamlingar härrör Rum 31 uteslutande från 1800-talets slut, då Sverige och Norge

Ornerad selbåge från Gudbrandsdalen. Troligen från 900-talet. Rum 31.

var förenade i personalunion. Hazelius insamlingsverksamhet blev även direkt inspirerande till norskt arbete i samma anda.

Starka traditioner från hednatiden märks i en kubbstol och en selbåge, som smyckats med olika djurfigurer, vilka tillhör tiden före år 1000. Forntida traditioner kvarlever även i de utställda portalplankorna från stavkyrkor, vilka byggts under 1200-talet. De norska bildvävnaderna som visas här ger prov på den mest bekanta grenen av den norska folkkonsten.

Svensk folkkonst

Rum 32 I kolonngalleriet och angränsande rum har utställts ett
A—B litet urval ur museets rika samling av målade bonader samt några grupper annan folkkonst. Bonadsmåleriet har varit vanligast i södra Småland och Halland samt Da-

larna och Hälsingland. Målarna använde ofta illustrerade biblar och postillor som förlagor till sina alster. Sin glansperiod hade bonadsmåleriet i slutet av 1700-talet och början av 1800-talet. Verk från detta skede är utställda på väggen i kolonngalleriet.

Målningen av bonader bedrevs vanligen som en hantverksmässig binäring i vissa socknar, ofta av flera medlemmar i en och samma släkt.

I övre Sverige har i allmänhet bonaderna hört till den fasta inredningen, medan man i den södra delen av landet endast hade dem uppsatta till julen eller andra fester i gården.

I kolonngångens montrar visas ett urval bruksföremål, utförda av folkliga konsthantverkare med anknytningar till de olika sammanhang i vilka dessa ting hade sin tekniska och sociala funktion, t. ex. vid frieri, bröllop, dop, begravning eller olika årsfester. Seden att ge friargåvor har sålunda gett anledning till att många bruksting givits en särskilt rik utsmyckning, framförallt textilredskap såsom skäkträn, linfästen, nystpinnar, vävlunor, bandvävskedar m. m.

Smyckena har i mycket obetydlig grad tillverkats av andra än yrkesguldsmeder. Deras produktion följer emellertid så ofta köparnas smak, vilket stundom inneburit en markerat ålderdomlig formgivning, att det också i detta fall kan vara berättigat att tala om folkkonst eller åtminstone folksmak. Det är sålunda ej alls ovanligt att finna medeltida motiv på allmogesmyckena från 1700- och 1800-talen.

Folkkonsten är främst ett rikt facetterat konsthantverk. Ren skulptur utan någon praktisk funktion är därför en mycket sällsynt konstform i allmogemiljö.

Lergods

I tvärgången visas prov på lergods av den art, som Rum 33 tillverkades av städernas krukmakare men som under 17- och 1800-talet främst hade sin avsättning på landsbygden

som ersättning för det vid denna tid ännu dyrbara och mindre vanliga porslinet och fajansen.

Dräktgalleriet

Rum 34 innehåller en samling dräkter, som burits inom de högre stånden från 1500-talets slut till 1900-talets mitt.

Vasatid — Karolinsk tid — Fredrik I:s tid. (Första montern)

Varje plagg från dessa äldre perioder är en sällsynthet. Här är utställda bl. a. en herrock av sammet från 1500-talets slut, ett klänningsliv för en liten flicka jämte ett porträtt från år 1613, där man ser samma liv avbildat, en rikt broderad kjol från 1620-talet, en herrjacka av silvertyg från 1640-talet etc.

Rokoko 1740—1770. (Andra montern)

En samling festdräkter sydda efter franskt mode med robe och kjol av blommiga brokader och den mera borgerliga dräkten med kofta och kjol stundom stickade och vadderade samt herrdräkter i siden och sammet.

Gustaviansk tid 1770—1790. (Tredje montern)

Den av Gustav III år 1778 införda svenska nationella dräkten visas här i svart och rött för en herre vid hovet och i brunt ylle för en borgare, samt en svart kvinno-dräkt i svenska dräktens snitt. Ceremonidräkten bars av riksdrotsen greve Carl Axel Trolle-Wachtmeister vid riksdagens öppnande i Gävle 1792. Modedräkter enligt franskt snitt.

Sengustaviansk tid 1790-talet. (Fjärde montern)

Även här står svenska dräkten gentemot franska och engelska modedräkter med rika broderier och kraftigare färgskala, damernas dräkter har tagit intryck av antika former med små korta liv och släta kjolar.

Brudklänningar från 1800-talet. (Femte montern)

Tolv vita bruddräkter belyser modets utveckling under hela århundradet.

Empire 1800—1830. (Sjätte montern)

Fracken har blivit herrarnas livplagg, men med Napoleon-tiden blir även militära och civila uniformer använda som sällskskapsdräkter. Klänningarnas enkla snitt uppvägs av en rikedom av detaljer och nya material.

Tiden 1830—1870. (Sjunde montern)

Klänningslivet är åtsittande och kjolvidden växer tills den uppbäres av en krinolin. Fracken är herrarnas vanliga dräkt, bonjournen kommer även i bruk och långbyxorna har på allvar efterträtt knäbyxan.

Tiden 1870—1890. (Åttonde montern)

Det mest framträdande dammodet under denna period är turnyren. För herrarna övergår fracken till att bli enbart fest- och aftonplagg, medan jacquetten och bonjournen bli förmiddagsdräkt.

Tiden 1890—1910. (Nionde montern)

Vid tiden kring sekelskiftet börjar kavajkostymen bli vanlig som vardagsdräkt. Damklänningarna karakteriseras av rika draperingar och stofferingar.

Tiden 1910—1950. (Tionde montern)

Fest- och vardagsdräkter har under de senare årtiondena växlat snabbt i snittet. Den korta, mycket enkelt skurna klänningen vid slutet av 1920-talet är en extrem form, medan dräkten och kavajkostymen, delvis under inverkan av den uppblomstrande konfektionsindustriens standardisering hållits mera moderata.

Tillfällig textiltställning

Rum 36 A

Textilier

I utdragbara ramar förvaras en studiesamling av allmogens vävnader och broderier grupperade och rubricerade efter vävart eller sömnadsteknik. De tekniska namn som används är i allmänhet den skånska allmogens gamla benämningar, vilka så småningom blivit

Rum 36 B

vedertagna över hela landet, medan många vävslag ursprungligen i andra trakter har haft helt andra namn. De flesta av de utställda föremålen är tillverkade under 1700- och 1800-talen, men både mönster, föremålsformer och användning röjer traditioner från medeltiden och 1500-talet. I Skåne har slöjden varit mera praktfull och mångsidig och levde kvar längre än på de flesta andra håll. Skåne är därför rikast representerat.

Från fiber till garn — Från garn till vävnad

Rum 36 C De många arbetsmoment som lin, ull och annat råmaterial måste genomgå för att bli en färdig vävnad, spets eller stickning utfördes förr ofta i hemmet.

Leksaker

Rum 36 D—E Leksakerna har till stor del förfärdigats av vuxna för att roa barnen, och därför avspeglar de ofta i starkt förminskad skala de vuxnas liv under de skeden, då de framställts.

Folklig läkekonst

Rum 37 Den folkliga läkekonsten kan sägas tillämpa två olikartade linjer vid sjukdomars botande, å ena sidan en naturläkekonst med hjälp av medicinska örter eller rent praktiska metoder för t. ex. läkande av benbrott samt å andra sidan en magisk läkekonst. I denna utställning har endast de senare metoderna blivit skildrade.

Utifrån en ytterst bristfällig och vanligen helt felaktig uppfattning om sjukdomens art söker man sig fram till botemedel genom regler som skulle kunna sammanfattas så, att "lika botar lika", "man skall taga boten där man fått soten" (sjukdomen), med hjälp av någon del kan man bota det hela och med hjälp av på olika sätt kraftfyllda föremål eller platser kan bot erhållas för de mest skiftande sjukdomar.

ÖVERSTA VÅNINGEN

Aldre Vasatiden, 1520—1620

Med den nya herremanskultur, som under 1500-talet Rum 40 A framträdde hos oss och som till en början uppbars främst av konungafamiljen, vann renässansstilen insteg. På trappavsatsen vid uppgången till rum 40 A finner vi ett stembord, daterat 1561, med för den tidiga renässansen karakteristiska ornament, rullveck och fruktgirlander. Vid sidan av de nya stilformerna höll sig dock medeltiden levande även inom de högre klasserna. Praktfulla prov på renässansens smak är det stora skåpet med sina snidade bibliska scener samt de skulpterade kistorna. Hit hör även kabinettskåpet med dess rika inläggningar på alla dörrar, sidor och lådor. På utställningsrummets väggar hänger en gyllenläderstapet med en stridsscen och en stofftapet daterad 1619, båda exempel på dåtidens väggprydnader.

Tynnelsörummet, 1600-talets början

Tynnelsö slott på Selaön i Mälaren ombyggdes av Karl Rum 40 B IX omkring 1600 och inreddes under de närmast följande åren, då kasettaket utfördes. Putsväggarnas dekorering med kalkmålning med fris upptill och draperier nedtill är liksom spisen kopierad från andra rum i Tynnelsö slott. Väggarnas omålade mellanparti var klätt med löst hängande vävda tapeter, och en sådan hänger nu på innerväggen. Fönstret är en kopia efter ett samtida fönster i Kalmar slott. Kistor av olika typer var alltjämt vanliga förvaringsmöbler. En av stolarna är på översta tvärsån försedd med initialerna AO samt AÅD, vilket avser Axel Oxenstierna och dennes maka Anna Åkesdotter.

Yngre Vasatiden, 1620—1660

Rum 40 C Under detta tidevarv trädde Sverige i en allt livligare förbindelse, både krigisk och fredlig, med det kontinentala Europa, och de ledande rika adelsmännen byggde sig ståtliga borgar och hus, vilka de möblerade under intryck av vad de sett utomlands. Möblerna i detta rum åskådliggör detta förhållande och återgår framför allt på holländska och tyska förebilder. Särskilt lägger man märke till de rikt prydda kabinettskåpen av ebenholz med elfenbensinläggningar, målningar och skulpturer. Det stora skåpet med kolonner är av holländsk typ. Denna möbeltyp börjar vinna insteg i vårt land vid denna tid. Träpressen är en s.k. linnepress, där servetterna pressades i önskad form. Det ena av de rikt smidda vagnskrinen har tillhört Bengt Oxenstierna, känd som "Resare-Bengt". Dörren med inläggningar i olikfärgade träslag tillhör en typ, som fått sin rikaste och bästa form genom rikskansler Axel Oxenstiernas snickare på Tidö under 1630-talet.

Sängkammaren från Ulvsunda slott, 1600-talets slut

Rum 40 D En jämförelse mellan detta rum och den näst föregående interiören från Tynnelsö visar, hur stora de förändringar var, som sammanhänger med Sveriges deltagande i 30-åriga kriget och landets nyvordna stormaktsställning. Paradsängkammaren inreddes i det på 1640-talet byggda slottet för greve Anders Torstensson, en son till den store fältherren, och hans maka Kristina Katarina Stenbock, gifta 1665—1686. Grevinnans monogram är målat på spisen, vilken liksom alkovväggen är flyttad från Ulvsunda. Stucktaket och nischen mellan fönstren slutligen stammar från huset Lilla Nygatan 8 i Stockholm, från omkring år 1690. Väggbeklädnaden är samtida gyllenläder. Rummet visar, hur den franska Ludvig XIV-stilen omplanterats i svensk karolinsk stil. Dess pompösa ornamentik och teatraliska storslagenhet ses i alkov-

väggens skulptur och i de förgyllda möblerna, gjorda efter italienska och franska mönster, som Nicodemus Tessin införde och stockholmska bildhuggare, främst Burchard Precht, utförde. Ljuskronan är från tiden omkring 1700.

Karolinska tiden, 1660—1720

Jämte den italiensk-franska stilriktningen fortlevde Rum 40 E under den karolinska tiden en holländsk-engelsk stilart, på vilken särskilt stolarna i detta rum ger exempel, enkla och allvarligare typer än de förgyllda, men dock i stor utsträckning brukade även i de kungliga slotten. Bordens färgrika, allegoriska målningar är betecknande för barockens dekorativa måleri. Spegelarna med förgyllda tennornament tillskrivs Burchard Prechts verkstad. Docksåpet, som är från tiden omkring 1700, har s. k. säteritak, ett karakteristiskt ståndstecken på den tidens byggnader. Skåpets möblering är delvis senare.

Sal från 1740-talet

Detta rum härstammar från Högbergsgatan 56 på Rum 40 F Söder i Stockholm. Urtavlan på golvuret bär inskriptionen St.sund och Polhammar, vilket röjer att det är av den kända stjärnsundstillverkningen. Huset inreddes av bryggaren Ernst Hartman, vilken förvärvade fastigheten 1733. Snickerierna i rummet är av grönmålad furu, taket putsat med dragna lister och väggarna täckta med stofftapet av holländsk typ. Skurgolvet är försett med kalkstensfris. Kakelugnen av blåvit fajans är stockholmstillverkning från 1740-talet. — Sedan Karl XI:s reduktion brutit högadelns makt, fick borgerskapet under frihetstiden en ökad betydelse. Detta medförde, att den borgerliga holländsk-engelska stilriktningen under Fredrik I:s tid tog överhand över den franska hovstilen.

Sal från borgarhem i Stockholm, 1740-talet. Rum 40 F.

Fredrik I:s tid, 1720—1750

Rum 40 G Holland och England, de stora handelsnationerna, uppehöll under denna tid livliga förbindelser med Kina, och även i Sverige upprättades ett ostindiskt handelskompani. Kinesiska föremål importerades i massa, och

kinesiska former och dekorationssätt efterbildades allmänt. Väggfält och dörröverstycken med kinesiska motiv visar här prov på svenska arbeten i kinesisk stil. Likaså det lackmålade skåpet, som är svenskt arbete; det har utvändigt kinesiska motiv och på dörrarnas insidor blomstermålningar i holländsk art. — Byrån började under denna tid bli vanlig. Engelska skrivskåp är epokens kanske mest karakteristiska möbel. På de svenska möblerna är under denna tid fanér av alrot en ersättning för de engelska möblernas valnöt.

Glas, tenn och fajans

Här finns prov på tillverkningen vid några av de Rum 41 äldsta svenska glasbruken. Kungsholms glasbruk i Stockholm, anlagt 1641, var det första betydande i Sverige. Tenn är i äldre tid alltid gjutet och detta har medfört ålderdomliga typer, eftersom gamla former ha använts under långa tidsepoker. Hamring förekommer ibland som ytbehandling, men graving är den vanligaste dekoreringsmetoden. Liksom silvret — från vilket det lånat mycket av sin formgivning — stämplades tennet med stadsstämpel, mästarestämpel, kontrollstämpel sedan 1754 och sedan 1694 med årsbokstav. Men dessutom har tennet också kvalitetsstämplar, tidigast en krönt ros, efter 1694 med fyra, tre eller två stämplar, där fyrstämpeln betecknade den högsta kvaliteten.

Här utställs vidare ett urval ur den tidigare produktionen vid våra äldsta fajansfabriker, av vilka Rörstrand anlades 1726 och Marieberg 1758.

Fransk rokoko i Sverige

Under frihetstidens senare del, från omkring 1750, tar Rum 42 A fransk stil åter överhand i Sverige. Vid inredandet av det nya kungliga slottet i Stockholm på 1730—40-talen tog man nämligen modellerna direkt från Paris, där rokoko-

stilen då var modern. Slottet blev plantskolan vid denna nya franska stils införande i Sverige. Möblerna i detta rum visar, hur den franska rokokon tillämpades av svenska, företrädesvis stockholmska, möbelsnickare.

Salong från 1750-talet

Rum 42 B Den fasta inredningen kommer från huset Karduans-makaregatan 8 och är troligen utförd efter anvisningar av överintendenten C. F. Adelcrantz; det hela är nära besläktat med de eleganta rumsinredningarna i Stockholms slott. Byråarna är goda exempel på den fullt utvecklade rokokon och har helmönstrad framsida utan avbrott för lådorna. Byrån mellan fönstren är signerad av Christian Linning. Stolarna är svenska arbeten efter franska modeller; klädseln är beauvaistapisserier delvis efter ritningar av Oudry.

Borgerlig rokoko

Rum 42 C I de förmögna borgerliga kretsarna kan man som en följd av de livliga affärsförbindelserna med England och Holland iakttaga en tydlig påverkan av möbelstilen i dessa länder. Chippendales möbler importerades men även efterbildningar av hans karakteristiska formgivning förekommer i de stockholmska möbelsnickarnas produktion. Även gammal svensk tradition gör sig ofta gällande i bland annat förkärleken för klara mättade färger.

En livlig import från orienten gör sig märkbar, befordrad icke minst genom uppkomsten av det svenska Ostindiska kompaniet 1731.

Genom Carl Cronstedts konstruktion av kakelugnen med rörsystem år 1767 fick denna för Sverige typiska uppvärmningsanordning sin slutgiltiga lösning.

Förmak från 1760-talet

Rum 42 D Den fasta inredningen härstammar från ett borgerligt hem i Stockholm.

Förmak från 1760-talet. Rum 42 D.

Väggbeklädnaden, vävtapeter målade med oljefärg och insatta i ett ramverk av oljemålad furu, är mycket betecknande för rokokon. Snickeriernas röda färg var då betydligt vanligare än bevarade exempel kan låta förmoda. Golvet är täckt med en gammal ekparkett, taket är vitt och odekorerat, som oftast är fallet i de enklare interiörerna.

Gustavianska tiden, 1770—1785

Rum 42 E Med 1770-talet började en ny stil avlösa rokokon, nämligen den gustavianska, som är en svensk ombildning av den franska Louis XVI-stilen. Övergången till den nya stilens strama geometriska former med återupptagande av motiv från antiken sker successivt.

Den tidiga formen av gustaviansk stil är mycket utpräglad svensk. Gustaf III:s hovebenist Georg Haupt, vars porträtt, målat av Elias Martin, hänger på ytterväggen, har utfört de tre eleganta, inlagda möblerna damskrivbordet, sekretären ovh byrån, varav två är signerade.

Sal från 1770-talet

Rum 42 F Väggbeklädnaden i detta rum är av samma art som i rokokorummen. I ramverket dröjer rokokons ornament kvar men har blivit symmetriska. Den pärlgrå färgskalan har ersatt rokokons rikare färgval.

Rummet är möblerat som matsal, stolarna är signerade av olika Stockholms-mästare.

Sengustavianska tiden, 1785—1810

Rum 42 G Det sengustavianska tidevarvet var i Sverige överflödsförordningarnas period med en karg och nykter prägel. De från Frankrike inspirerade stilformerna levde kvar men förenklade, och även ett starkt engelskt inflytande gjorde sig gällande. Slät mahogny ersatte den föregående periodens rika inläggningar. Dekorationen inskränktes till raka mässingslister och beslag i enkla geometriska former och längre fram till sparsamma ornament och listverk utförda enbart i mahogny. Stolarna är företrädesvis engelska typer av svensk tillverkning.

Empire, 1810—1830

Med Karl Johans val till svensk tronföljare 1810 gjorde empiren — som hos oss helt följdriktigt fått namnet Karl Johansstilen — sitt intåg i Sverige. Den kännetecknas av massiv tyngd, starka färgkontraster och en rik symbolvärld, som ofta har krigisk anknytning. Rum 44 A

Rummets panoramatapet och kakelugn är från salen i Agrellska gården i Askersund, uppförd på 1820-talet. Tapeten, "Les fêtes grecques", är komponerad av Xavier Mader och tryckt 1824 hos tapetfirman Dufour et Leroy i Paris.

Salong i empire, omkr. 1830

Rummet visar tidens stränga inredningsideal, som präglas av mörk mahogny och färgstarka, gärna enfärgade sidentyger både i gardiner och möbelklädsel. Rum 44 B

Panoramatapeten "Les grandes chasses" är ett nytryck efter original av Jean Julien Deltil, tryckt 1831 av Jean Zuber, Rixheim.

Oljelampan konstruerades av Parker i London 1819. Lampan i rummet har tillhört prinsessan Sofia Albertina (1753—1829).

Klaverharpan är tillverkad i Paris 1821 för den svenske pianisten i hovkapellet, L. A. F. Passy. Tillverkaren Dietz, var uppfinnare av detta instrument, en harpa som spelas med tangenter.

Senempire, nygotik och nyrokoko, 1830—1860

Karl Johansstilens strama linjer avlöstes på 1830-talet av senempirens mjukare formspråk. Möblerna blev rundare och ljusare. Gul svensk björk började användas vid sidan av mahognyn. Porfyren blev under Karl XIV Johans tid vanlig i prydnadsföremål. Rum 44 C

Efter hand kom de första nystilarna — nygotiken och nyrokokon — samt den egendomliga naturalistiska stil som samtiden kallade "den flamandska genren". Därmed var 1800-talets stilmaskerad i full gång.

Ett romantiskt intresse för gångna tider tog sig uttryck i nygotiken, som var samtidig med senempiren. Stilriktningen slog aldrig helt igenom i Sverige.

Man lånade snart grunddrag från andra epoker än klassicismen och medeltiden. Knut Edbergs skrivbord, ett mästestycke från 1843, är en tidig exponent för den kommande nyrokokon. Bordet utställdes på Londonutställningen 1851.

Sängkammare från 1800-talets mitt

Rum 44 D Ännu vid denna tid användes sovrummet även som sällskapsrum.

Sittmöbeln i utpräglad nyrokoko med sina korsstyngsbroderier utställdes i Paris 1855.

Herrum från 1850-talet

Rum 44 E Detta rum är utfört i den strikta, enkla stil, som var vanlig i 1850-talets herrum.

Rullgardinen med sitt tryckta mönster, en romantisk landskapsbild, är typisk för tidens smak.

Rum 45 och
46 A—B Under omordning.

1870—1900

Under denna epok präglade stilblandningen alla Rum 46 C borgerliga svenska hem. Nära nog den enda regel som någorlunda följdes var att man gärna möblerade salongen i Louis-seize med 1700-talets nyklassicism som mönster och matsalen i renässans. Den fornnordiska stilen representerar ett lamt svenskt försök att skapa en nationell stil som motvikt till allt det utländska. Orientaliska textilier blev moderna på 1880-talet. Näringsfrihetens fullföljande 1864 började under denna tid resultera i den svenska möbelindustrins första gryning. Bygdesnickare i Östervåla (Uppland), Lindome (Halland) och Småland kunde så småningom uppvisa ett sortiment som omfattade nära nog hela stilregistret. Jugendstilen betecknar det första försöket att bromsa stilimiterandet. I denna epok har också den moderna inredningskonsten sina rötter. Då kom även tre stora uppfinningar som skulle revolutionera de svenska hemmen: den elektriska glödlampan, telefonen och centralvärmen.

Salong från 1870-talet

Rummet är en salong, och den fasta inredningen är Rum 46 D från ett par olika hus i Stockholm. Golvet är belagt med s. k. japansk parkett. Karakteristisk för tiden är den målade dekorationen i taket, stämd i samma färgskala som tapeterna. Möblemanget är tillverkat av möbelsnickaren Joh. Jac. Ottergren i Stockholm år 1868 och har stått i hans salong. Det är gjort efter parisisk modell i den återupptagna Louis XVI-stilen och skulpterat i svart päronträ.

August Strindbergs arbetsrum, 1900-talets början

Rummet är överflyttat från huset Drottninggatan 85, Rum 46 E hörnet av Tegnérsgatan, där Strindberg inflyttade 1908.

Skrivrummet står här i samma skick som det hade vid hans död 1912. Möblerna inköptes av Strindberg vid inflyttningen och äro typiska exempel på jugendstilen.

Dessutom utställs här även ett antal av författarens manuskript och målningar samt en del affischer m. m. belysande Strindbergs liv och författarskap.

"Oskar II:s rum", omkr. 1900

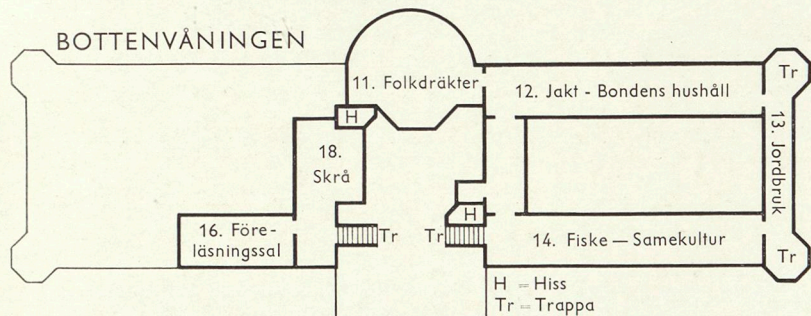
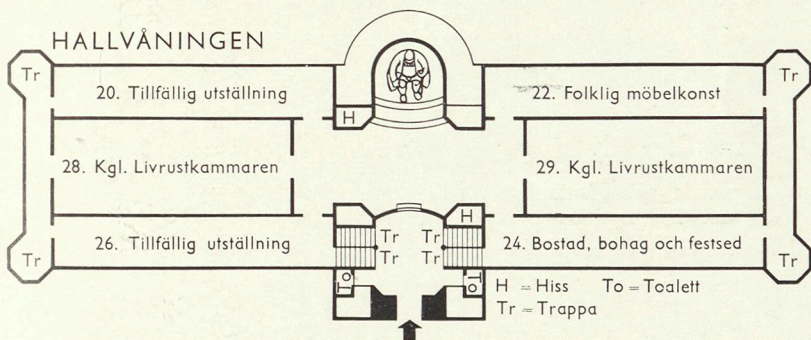
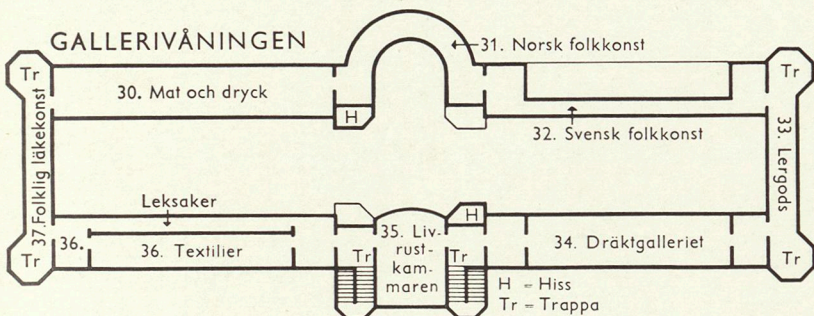
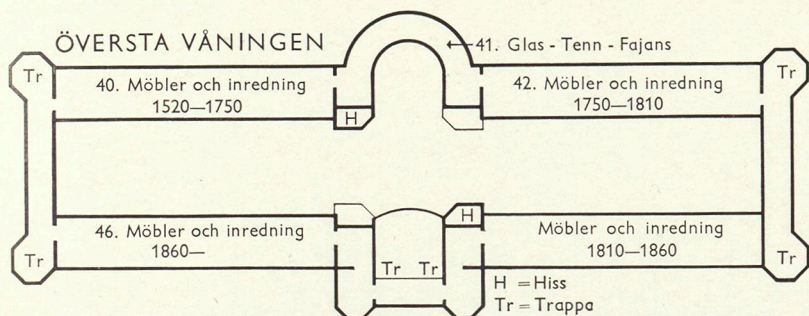
- Rum 46 F Detta rum är i sin helhet utfört efter ritningar av arkitekten Ferdinand Boberg; kakelugnen är från Rörstrand och väggsidenet från Almgrenska sidenväveriet i Stockholm. Den vävda tapeten är utförd av Handarbetets Vänner efter kartong av Gunnar G:son Wennerberg. Möblemanget tillverkades för att representera svensk möbelkonst på världsutställningen i Paris år 1900.

Modernt vardagsrum 1947

- Rum 46 G Detta rum är tänkt såsom vardagsrum i en 5-rums våning i ett hyreshus i Stockholm under 1940-talet. Det utgör en gåva av Stockholms Hantverksförening till Nordiska museet, överlämnad 1947 i samband med hantverksföreningens 100-årsjubileum.

Emil Sjögrens arbetsrum, 1910-talet

- Rum 47 Rummet är flyttat från villan Ovansjö vid Knivsta i Uppland, byggd 1908, och är uppställt så som det befann sig vid kompositörens död år 1918. Möblerna, som till största delen var arv, representerar olika stilar från 1800-talet. Flygeln inköptes av Emil Sjögren 1898. Målningarna på fönsterväggen är "Sognefjorden" av G. A. Ras-mussen, kopia, och "Strandparti i dimma" av A. M. Lindström.

Tre av Nordiska museets anläggningar utanför Stockholm utgör attraktiva utflyktsmål. De hålls öppna från mitten av maj till mitten av september.

Svindersvik i Nacka

Byggt på 1700-talet som sommarnöje för en stockholmsfamilj. Huvudbyggnaden, köksflygeln och paviljongen med festsal och gästrum visas för besökaren under en rundvandring, som tar ca 1 timme.

Öppet: Lörd., sönd. och helgd. kl. 13—17.

Övr. dagar kl. 17—20.

Inträde: Vuxna 2: —, Barn 1: —.

Bussar avgår varje kvart fr. Borgmästaregatan. Avstigning Alphyddan.

Tyresö slott

En slottsanläggning från stormaktstiden, byggd av riksdrotsen Gabriel Gustafsson Oxenstierna på 1620-talet.

En rundvandring tar ca 1 timme.

Öppet: Fred.—sönd. samt helgd. kl. 12—18.

Inträde: Vuxna 2: —, Barn 1: —.

Parken öppen dagligen kl. 9—18. Fri entré.

Parkeringsplats intill Tyresö kyrka.

Buss 10 avgår varje halvtimme fr. hörnet Ringvägen/Götgatan.

Avstigning Tyresö centrum.

Julita gård

En sörmländsk herrgård vid sjön Öljaren i närheten av Katrineholm. Till anläggningen hör ett museum. Julita gårdskyrka är en omtyckt vigselkyrka. Stora Huset visas sön- och helgdagar kl. 12—17.30, övriga dagar kl. 11.30—17.30. Museet öppet samma tider.

Inträde: Stora Huset, resp. museet: Vuxna 1: —, Barn 50 öre.

Julita värdshus i anslutning till anläggningen serverar lunch, middag och förfriskningar. Möjligheter till övernattnig finns. Beställningar per tel. 0150/910 50. Bussförbindelse med Katrineholm.